

нищо не говори за тях, а се обаждат първо, на 18/30 апр. 1879, турският министър на външните дѣла, Каратеодориди паша, за да съобщи на лордъ Солзбери, че султанът не приема, каквото и да е стѣснение на правото му да окупира балканитъ съ гарнизони; второ, на 27 апр. 9 май 1879, новиятъ английски генералъ въ Пловдивъ, г. Митчелъ, за да съобщи рѣчта на генералъ Обручева, съ която се оповѣстява, че все пакъ (въпрѣки споменатия протестъ на Каратеодориди паша) султанътъ се съгласилъ да не праща за сега гарнизони, тъй като „не виждалъ безотлагателната необходимостъ да се възползува отъ това право;“ трето, на 1/13 май, самъ лордъ Солзбери, като пита телеграфически английския посланикъ въ Цариградъ, съръ Хенри Лейярдъ, дали Турция е взела задължението спрѣмо руското правителство да не праща, дори и когато има нужда турски гарнизони на Балкана и като телеграфира на съръ Хенри Уолфъ, че не е върненъ слухътъ, какво английското правителство съвѣтвало Турция да окупира Бургазъ и Ихтиманъ: „ние само съвѣтвахме Портата, прибавя Солзбери, да не се отказва отъ правата, дадени ней отъ Берлинския договоръ, каквото рѣшение и да е взела тя, да упражни или не за сега тия права;“ и четвърто и послѣдно, на 2/15 май, попитаниятъ Лейярдъ, който пакъ телеграфически отговаря, че и министрътъ на външнитѣ работи и везирътъ отказали да има такова задължение.¹

И съ тия платонически заявления на Портата, че не се отказва отъ своитѣ права, дипломатията като че свършва съ въпроса на гарнизонитѣ. Поне нищо нѣма вече за тяхъ въ синитѣ книги отъ 1879, годината, която рѣши окончателно съдбата на Източна Румелия. За това и азъ свършвамъ съ чуждитѣ дипломатически документи и пристъпвамъ къмъ описанието на моето дипломатическо странствуване.

Натоваренъ съ неопрѣдѣлената мисия, разказана въ горѣ-приведенитѣ рапорти на съръ Хенри Дръмондъ Уолфъ, азъ тръгнахъ отъ Пловдивъ на 24 февруари 1879 и стигнахъ въ Търново на 27 февруари. Прѣди мене дванадесетина прѣд-

¹ Тия два документа се намиратъ въ Синята книга Turkey, № 5, 1879 год.